

ע"פ 1007/04/16 - כרמית כחלון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1007-04-16 כחלון נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המעורר: כרמית כחלון
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

1. המערערת הועמדה לדין בבית משפט קמא בכתב אישום שכלל שני אישומים. בעקבות הסדר טיעון בין הצדדים תוקן כתב האישום באופן, שבאישום הראשון הורשעה בעבירה של תקיפה סתם, עבירה על סעיף 379 לחוק העונשין ובאישום השני באיזמים, עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום מתעדות סכסוך שהוא במקורו סכסוך שכנים, אלא שלרוע המזל הסלים והפך להיות למערכת יחסים מכוערת שבאה לידי ביטוי בשני האישומים המפורטים בכתב האישום.

האישום הראשון מתעד אירוע מיום 9.7.13, בתאריך זה פנתה המערערת למתלוננים בתיק זה, עורכי דין שהם בעלי דירות בבנין שמדובר בו, והטיחה בהם מילים בוטות, וולגריות שאיננו רואים לחזור עליהן.

כתוצאה מפעולותיה של המערערת נפל מכשיר הטלפון הנייד מידה של המתלוננת באישום זה ועל כן יוחסה למערערת עבירת תקיפה.

באישום השני שהוא הראשון כרונולוגית, איימה המערערת על עובדי משרד עורכי הדין שבבעלות המתלוננים. המערערת "הודיעה" לעובדים כי היא נשבעת שתעשה להם טרור, אף אחד לא יכנס למשרד הזה. לאחר מכן הוסיפה ואמרה: **"אני אעשה לכם את המוות, אתם לא תחננו פה יותר את המכוניות שלכם"**. ספציפית הלכה המערערת אחרי אחת העובדות במשרד עורכי דין, מעשיה של המערערת הכניסו מורא בלבה של אותה עובדת, היא נמנעה מלהיכנס לרכבה מחשש כי המערערת תדע כי הרכב שייך לה ותגרום לו נזק, לפיכך פתחה בריצה לכיוון המשרד, המערערת לא נרתעה ורדפה אחריה עד למדרגות הבנין.

2. בבית משפט קמא כאמור הודתה המערערת בעובדות שפורטו לעיל. הסדר הטיעון בין הצדדים כלל הסכמה על הפנייתו לתסקיר שירות מבחן שיבחן את שאלת הרשעה. בפועל היו בפני בית המשפט שני תסקירים: האחד מיום 6.9.15 והשני מיום 10.3.16.

בתסקיר הראשון ציין שירות המבחן כי המערערת מתקשה להביע אמפתיה כלפי המתלוננים, ניכר כי תופסת עצמה כקורבן. לשירות המבחן דיווחה המערערת כי כיום היא נמנעת מכל אינטראקציה עם המתלוננים. שירות המבחן הציע למערערת לבצע עונש של שירות לתועלת הציבור, אולם: **"היא הסתייגה מאפשרות ביצוע עונש זה, מסרה כי לאור עבודתה, עזרה בטיפול בנכדיה ובשל מצבה הרפואי תתקשה לבצע את צו השל"צ".** כיוון שכך, נמנע שירות המבחן מהמלצה על סיום ההליך באי הרשעה והמליץ על הטלת עונש מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

כאמור היה גם תסקיר נוסף בתסקיר זה הביעה המערערת את הסכמתה לבצע שירות לתועלת הציבור: **"לאחר חשיבה נוספת",** ועל כן המליץ שירות המבחן על סיום ההליך ללא הרשעה תוך שהוא מגבש עבודה תוכנית של של"צ.

בית משפט קמא (כב' השופט ש' מלמד) לא קיבל את עתירת הסנגור לסיום ההליך ללא הרשעה ועל כך הערעור בפנינו.

3. אלה הנדבכים העיקריים בהחלטתו של בית משפט קמא:

מדובר בעבירות של ממש, עיקרון ההלימה מצביע על כך כי מתחם העונש ההולם הוא ממאסר על תנאי ועד למאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות. נוכח האמור בתסקיר שירות המבחן ונוכח עמדתה של המערערת, אין זה מן הראוי לסיים את ההליך ללא הרשעה. באשר לרכיב הנוסף מהווה קריטריון להימנעות מהרשעה, קרי: הנזק הצפוי למערערת, בית המשפט סבר כי נזק שכזה לא הוכח. המערערת היא סייעת בגני ילדים ולא הוכח כי עבודתה תיפגע.

4. בהודעת הערעור, כמו גם בטיעון בפנינו, טען הסנגור כי יש לשנות מושכלות יסוד באשר לסיום ההליך בדרך של אי הרשעה. הגיע הזמן, כך לטענת הסנגור, לפרוץ את הגבולות הנוקשים של הלכת "כתב" ולהכיר בצורך בסיום הליך באי הרשעה וגם אם לא התמלאו בדיוק הרכיבים שנחשבו עד היום כרכיבים קלאסיים לסיום הליך בדרך זו.

ספציפית למקרה שבפנינו טוען הסנגור כדלקמן:

באשר לעבירות שמדובר בהן, מדובר בעבירות קלות במיוחד הגובלות בזוטי דברים. כל מעשיה של המערערת התבטאו באיומים סתמיים שלא ניתן לייחס להם חומרה מיוחדת. גם התקיפה שמדובר בה היא תקיפה קלה במיוחד וזאת לאחר התיקון בכתב האישום.

באשר לכך שמדובר בשני אירועים שונים, מפנה הסנגור את תשומת הלב לכך שהמערערת לא נחקרה בפעם

הראשונה במשטרה, שעל כן לא ניתן לומר כי לא הפנימה את הלקח לאחר שכבר הוזהרה בעקבות האירוע הראשון.

באשר לאמור בתסקיר שירות המבחן, למעט האמירה שצוטטה לעיל באשר לעמדתה הקורבנית של המערערת, שאר האמור בתסקיר שירות המבחן הוא חיובי. מדובר באישה שהיא ילידת 1954, זוהי הסתבכותה הראשונה עם החוק ולכך יש לתת משקל מכריע. המערערת גם הפנימה את הלקח שעל כן בתסקיר השני הביעה את נכונותה לבצע שירות לתועלת הציבור ושירות המבחן המליץ על סיום ההליך בדרך זו.

באשר לנזק הפוטנציאלי הפנה אותנו לסנגור למסמכים שלא הוגשו בבית משפט קמא. המסמכים עניינם דרישות שמפנות מועצות מקומיות (על דרך ההדגמה) לסייעות בגני ילדים שזוהי כאמור עבודתה הנוכחית של המערערת. הדרישות כוללות תעודת יושר, תעודה בדבר היעדר רישום פלילי. אם תתבקש המערערת להמציא תעודה כזו, תתקשה לעשות זאת לאור ההרשעה שעל כן קיים נזק פוטנציאלי.

עוד מפנה אותנו הסנגור לפס"ד בענין חנימוב שניתן לאחרונה בבית המשפט העליון.

המדינה מפנה לכל מה שנאמר בגזר הדין של בית משפט קמא תוך שהיא תומכת במסקנתו של בית המשפט.

דין והכרעה

5. שקלנו את טיעוני של הסנגור ולצערנו לא נראה לנו כי נוכל להיעתר לבקשה לסיום ההליך באי הרשעה. בקליפת אגוז נאמר, כי כל שלושת הרכיבים הרלוונטיים, הן העבירה, הן האמור בתסקיר והן פוטנציאל הנזק הצפוי למערערת למערערת לא הוכחו במידה הראויה.

באשר לעבירות שמדובר בהן: אנו מסכימים עם הסנגור כי לאחר תיקון כתב האישום רף החומרה איננו מרקיע שחקים, יחד עם זאת לא מקובלת עלינו ההגדרה כי העבירות קרובות לזוטי דברים. המתלוננים בתיק זה הם בעלי משרד עורכי-דין שהם בעלי דירות בבנין שבו מתגוררת המערערת. המערערת כנראה לא שבעה נחת מהתנהלותם של המתלוננים במישור החניות ואולי במישורים אחרים ולרוע המזל, נתנה ביטוי ממש, אלים הן פיזית והן מילולית לחוסר שביעות רצונה.

פירטנו לעיל את עובדות כתב האישום ואיננו רואים לחזור עליהם. העובדות מצביעות על כך שהמערערת התנהגה תוך הפגנת חוסר מעצורים, חוסר תרבות והפחידה פחד של ממש, לפחות באישום השני, את העובדת במשרד עוה"ד עד כדי כך שזו האחרונה לא נכנסה לרכבה אלא פנתה לעבר המשרד מחשש שמא המערערת תדע היכן חונה הרכב ותזיק לו.

לרוע המזל, סכסוכי שכנים לא אחת מסלימים וגם במקרה זה פוטנציאל ההתלקחות היה מוחשי ואיננו טעון הסברה.

6. באשר לרכיב הנוסף, קרי: האמור בתסקיר שירות המבחן. עיינו עיין היטב, כפי שעשה גם בימ"ש קמא באמור בתסקירים. האמור בתסקיר הראשון הוא חד משמעי, לא בכדי נמנע שירות המבחן מהמלצה על סיום ההליך באי הרשעה. הסתייגותה של המערערת מביצוע של"צ לצד האמירה האופרטיבית שבו, דהיינו כי איננה מוכנה לבצע עבודות שירות, מעיד גם על סולם ערכים ועל תיעדוף. ניתן היה לצפות כי המערערת תיאחז ביד שהושטה לה ותביע את נכונותה מכל הלב לבצע שירות לתועלת הציבור כדי לתת את הביטוי האולטימטיבי להכרתה בחטא. לא כך נהגה המערערת וזאת לצד האמור בתסקיר באשר להיעדר הפנמה. הן האמור בתסקיר והן התנהלותה האופרטיבית, כאמור, אינם מביעים על הכרתה במשמעות מעשיה.

לא שוכנענו גם בפוטנציאל הנזק שיכול להיגרם למערערת. המערערת כרגע עובדת. לא שמענו כי עבודתה נפגעה. הדעת נותנת כי היא תמשיך במקום עבודתה עד לשלב שבו תפרוש מהעבודה בהינתן גילה, החשש מפני פגיעה בפרנסתה הוא חשש שאיננו מעבר לתיאורטי.

באשר לפסה"ד בענין חנימוב, פסה"ד שקלל את הנסיבות לאותו אירוע שבו דן בית המשפט העליון, אולם לא יצר אמות מדיה מהפכניות וחדשות כפי שעותר להן הסנגור.

התוצאה היא כי לא מצאנו כי נפלה שגגה בהחלטתו של בית משפט קמא ואנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום כ"ו ניסן תשע"ו, 04/05/2016 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

08 מאי 2016